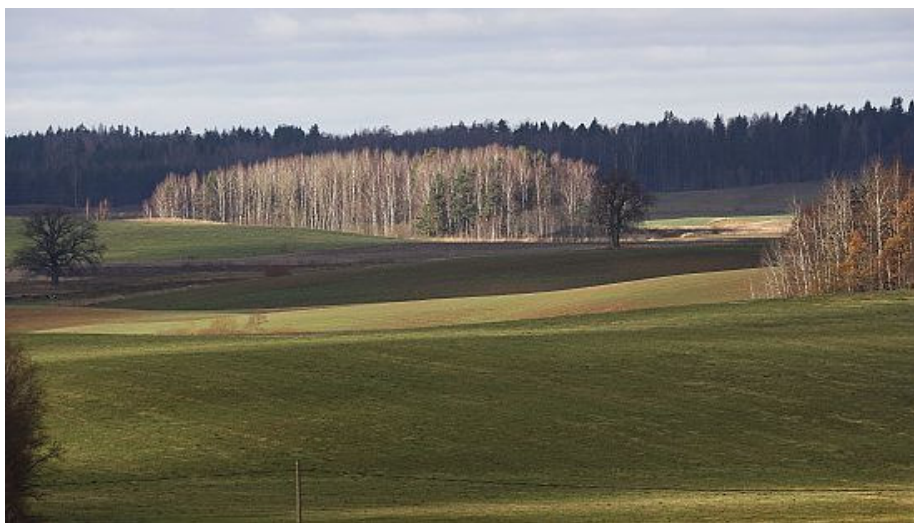

Diakonijas Vēstis

RĪGAS SV. JĀŅA EV. LUT. DRAUDZES AVĪZE
2010. gada oktobris Nr.44

Es tik ļoti mīlu latviešu vārdu "tīrums" - ne ūdens, ne sniegs manī neizraisa tādu tīrības priekšstatu kā pavasarī dīgstošs vai arī rudenī nokopts tīrums.

Zenta Mauriņa

Mācītāja sleja

Rudens, Pļaujas svētki

Skolās rudenī ir Ražas svētki, kad bērni nes visādus, dārzā izaudzētus un mežā atrastus, brīnumus un skolotājas cenšas iekārtot izstādi, kas būtu acij tīkama un reizē izglītojoša. Sevišķi noderīgi tas ir sēņu ekspozīcijā, kā dzirdējam šoruden, cilvēkiem gribas pagaršot arī acīm pavisam netīkamaszaļas un baltas – mušmires. Tāda laikam ir cilvēka daba – neticēt savai iekšējai balsij, bet cerēt, ka nekas traks nenotiks. Grāmatas varētu sarakstīt par šo tematu. Sevišķi tie, kas ilgāk dzīvojuši un visu to uz savas ādas sajutuši. Sākot no maza pirkstiņa bāšanas pie degošas krāsns durtiņām, līdz pat kāpšanai uz līgojošās taburetes 90 gadu vecumā. “Mani gadi – mana bagātība...”

Labi, ja varam atcerēties ar smaidu, cilvēka dzīve ir īsa, aizskrien, pienāk laiks, kad saproti, nekādi sasniegumi, nekādi ražas rekordi vairs nav jāsasniedz, ir pienācis Pļaujas laiks.

Ko sēsi, to pļausi. Šajos vārdos izteikts galvenais – visu ko piedzīvojam mēs esam savā laikā sējuši, gribot vai biežāk, neapzinoties, bet nekas neizaug tāpat vien. Visam ir sākums un iemesls. Gan ģimenē, gan valsts dzīvē. Tādēļ ir vērts par to domāt savlaicīgi, tad, kad gribas visu nomēģināt un cerēt, ka ar mani viss būs citādi, ar mani nekas ļauns nevar notikt. Kādēļ cilvēki ir tik naivi?

Vai tomēr tā ir arī laba īpašība, kuru varam izmantot, tikai jāatceras, ka jāsēj labais. Tieši to mēs kā draudze, kā Dieva vārda lietotāji un tālāk nesēji arī darām – sējam to, kas pie mums atnācis jau daudzu paaudžu pārbaudīts un paša Saimnieka Dēla ieteikts – kā sēkla, kas nes labus, simtkārtīgus augļus!

Reizēm gan skatoties, ka baznīcā vēl ir tukšas vietas, domā, vai nepieciešamas kāds īpašas aktivitātes? Varbūt jāķeras pie dievkalpojuma ārējas spilgtināšanas?

Mums jau ir ārēji dažādi dievkalpojumi – svētdienas pilnie un klusākie vakara, trešdienu vakaros, kad pati noskaņa ir pavisam citāda. Bērniņu, kur reizēm aiz bērnu čalām grūti saklausīt mācītāja teikto, bet spriežot pēc daudzajām ģimenēm, saprotams, ka viņi Dieva balsi dzird! Tagad arī

jauniešu dievkalpojumi, kur gan kārtība citāda, gan mācītājs uzrunā baznīcēnus daudz tiešāk kā no kanceles, jo dievkalpojums norit tikai altārdaļā. Tās ir ikmēneša robežās sasniedzamās iespējas, bet vēl ir gadskārtējas tradīcijas – tūlīt būs Reformācijas dienas dievkalpojums, kur skanēs gan vārdos, gan dziesmās, tikai Mārtiņa Lutera atziņas un tiks atkārtots Katehisms. Zaļās Ceturtdienas dievkalpojums, kurā esam pulcējušies viena dēļ – svinēt Svētā Vakarēdiena mielastu. Vienīgo reizi gadā, šajā dievkalpojumā ir arī miera rokas spiedienu. Tā tas kļūst īpašs.

Katrs var vērtēt citādi, bet mēs savu kalpošanu cenšamies paturēt dzīvu, lai nekas nepaliktu automātisks, zaudējot sākotnējo jēgu. Lai pirmajā vietā būtu Dieva vārds, kas nodrošinātu cilvēku kalpošanas saturu, tas ir – to sēklu, kas audzē mūs Pļaujas laikam.

Mēs vienmēr aicinām cilvēkus pārskatīt savu talantu pūru- ko Dievs mums tur ir ielicis, vai kaut kas nav nododams citiem, tikai tā mēs varam vairot Viņa mīlestību – dodot tālāk. Mūsdienu iespējas devušas kalpošanas veidus, kas pieejami arī no mājām. Ar savu datoru mēs varam palīdzēt veidot draudzes avīzi, ievietot informāciju par ikmēneša pasākumiem twitterī *janabaznīca_lv* un dažādos portālos, var atvērt savu kopu *draugiem.lv* utml. Pamats tādai kalpošanai interneta vidē ir mūsu mājas lapa *janabaznīca.lv* Tur jāievieto visa informācija, kas tad var ceļot tālāk, tur būtu vieta ziņām par visiem mūsu pasākumiem, svētdienas skolu, jauniešiem, pašreiz aktīvākās interneta vietnes kalpotājas ir no diakonijas grupas, tiek galā labi. (“Mani gadi- mana bagātība”) Bet mājas lapai nepieciešama atjaunošana uz citas programmatūras bāzes, lai būtu vieglāk ievietot sprediķus, fotogrāfijas. Ar šo diakonijas grupa netiks galā, nāciet talkā!

Saku lielu pateicību visiem mūsu draudzes kalpotājiem, un lūdzu Dievu, lai Viņš svētī mūsu kopīgi sēto, lai audzē mūsu draudzi gan skaitā, gan ticībā! Tas ir tik svarīgi, lai uzturētu garīgā līdzsvarā un spēkā visu mūsu tautu un zemi, atcerēsimies, ka mūsu nestā Dieva vārda klātbūtne un mūsu darītie darbi izmaina cilvēku attieksmi pret Kristu, viņi pamatoti izmanto savu iedzimto vēlēšanos uzticēties, pēc tam arī ticēt un sekot.

Jūsu mācītājs Juris

Atrašana

Mācītāja Jura Zariņa sprediķis

Lūkas ev 15:3-10

Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdžību: "Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs? Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis. Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.

Vai arī - kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod? Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi. Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas."

Līdžībā par vienu pazudušo avi, Jēzus izsaka galveno – Dievam arī viena, nomaldījies, aizklūdusi un dzīves ērkšķos galīgi sapinķējusies dvēselīte, ir ļoti svarīga, Viņš atstāj visas savas lielās pasaules darīšanai un iedoti likumi, kas tās saprātīgo daļu sargā, un dodas glābt to vienu pašu, bēdīgo. Ja mēs esam Dievam tik svarīgi, tad arī mums pašiem ir nepieciešamība pārvērtēt savu dzīvi un palīdzēt arī pašiem sev.

Šīs līdžības, kas visas runā par *pazudušā atgriešanos* sauc par Evaņģēliju izstumtajiem. Mēs šeit ievērojam darbības aktivitāti – cilvēks kaut ko ir pazaudējis, un to ļoti aktīvi meklē! Izmisīga vēlēšanās to atrisināt.

Sievas meklētais grasis, ir visa viņas pūra vērtība, kas ir pelnīts un krāts, lai varētu iziet pie vīra, sāktu savu dzīvi, ja tas zūd, tad jāskā viss no gala! Bet bija taču! Nu nav. Nevar būt! Kaut kas ir jādara, lai atrastu savu pazaudēto jaunas dzīves iespēju – apustuļi, stāstīdami Jēzus vārdus, lieto arī dažādus apzīmējumus, un viens no tādiem ir lukturis, svece, kas rāda uz

Kristus vārdu gaismu. Tas, ka sieva aizdedz sveci, lai meklētu savu pazudušo, rāda, ka istabas kakti ir tik tumši kā mūsu dvēseles slēptākie stūri, tomēr Kristus vārdu svece arī tur iespīdina evaņģēlija žēlastības apsolījumu gaismu un palīdz saredzēt atgriešanās ceļu.

Kristus tuvība ir pie visiem vienāda, cienīgiem un necienīgiem – tas ir ceļš uz debesu valstību, kur būs vislielākais prieks par mūsu atgriešanos. Pazušana vai varbūt *pazaudēšana* rāda, ka mums kaut kas ir bijis, mēs par kaut ko esam uzņēmušies atbildību, kā par avīm, bet neesam tikuši ar to galā. Ir atnākušas bailes, ka mēs nekad vairs neatradīsim pazudušo! Tas spilgti atklāj šodienas sabiedrības situāciju, kad mēs redzam, ka daudzi nav attaisnojuši viņiem Atmosdas laikā doto uzticību.

Kādā intervijā lasām, ka viens teātra kolektīvs darbojoties domā par Latviju un latviešiem, runā par to savās izrādēs, ar sāpi un izmisīgi, izgaismo tautas dvēseles tumšos kaktus, žēl, protams, ka ne ar evaņģēlija gaismu, bet viņiem jau nemaz nav dots tas lukturis, tas ir iedots mums! Ko mēs ar to darām, vai domājam lielākās kategorijās – par visu savu tautu, šeit, tagad un vēsturē - vai skatāmies kā farizeji, lai tik neviens neko nenozog un neizvazā? Lai tik ir kārtība mūsu sienās. Ar to, protams, ir jāsāk, tas ir pamats, bet ja tas neiet tālāk, tad dotais lukturis var noslāpt.

Arī valsts ir viens no Dieva devumiem, Dieva dota kārtība, kam cilvēkiem jāpalīdz sakārtot viņu savstarpējās attiecības, lai būtu aizsargāti mazākie un vājākie, atraītnes un bērni. Valsts darbojas kā visas Dieva radības, tā ir dzīva, tai sāp, ja vienam sāp, tā priecājas, ja kādam ir labi, tā tas notiek, kamēr tā ir vesela, kad slimais guļ murgos un svaīdās temperatūrā, tad nekāda dabīga reakcija nevar notikt. Liekas, tā mums ir pašlaik, bet paliek jau skaidrāks skats, var jau atšķirt gaismu no tumsas, vārdus no darbiem.

Bet vēl ir jādzer rūgtās zāles, kas atgriezīs organismu pie normālas aprītes, un dakteris nūdien nav vainīgs, tā var domāt tikai slimības sākumā un kā bērns sist visu no rokām ārā, negribu, negribu, bet nu jau ir jāsaprot,

ka tās arī palīdz. Dzīvai radībai vajag, lai visi to uztur un iekļauj savās ikdienas rūpēs. Lai dod no sevis kopējam labumam.

Mēs sludinām, ka atgriešanās jāsāk no sevis, tad ejot tālāk pie citiem, tā ir tā pati tuvākā mīlestība, tuvākais nav tikai cilvēks blakus, tā ir arī mūsu dzimtene, par kuru sāp sirds tuvumā un tālumā, par kuru nobirst lepnuma asara, karogam paceļoties svešā valstī un mūsu dziesmu svētku laukumā. Kā mēs pārdzīvojam no tās aizbaucot – kā pazaudējot, un atgriežoties- kā atrodot, šodien lidostā asaras birst vairāk nekā kapsētā.

Zinu, ka teātrī visi darbojas patstāvīgi, katrs savā vietā, katrs dara savu darbu, un cita jomā nejaucas, viss kopā savienojas gala rezultātā. Tā tas ir visās profesijās, tāpat, valsts ir gala rezultāts mūsu katra darbam – katrs uzņēmums, katra ģimene un māja dzīvo savu dzīvi, kādu- to mēs labi redzam un šeit daudz kas ir atkarīgs no mums pašiem.

Visur ir mūsu katra un mūsu Baznīcas klātbūtne un devums. Vai tas vienmēr ir tik skaidrs kā Zentas Mauriņas vārdos – “medus un vasks, darbs un dievkalpojums, kā bites, neredzamas rokas vadītas, kā priekš tūkstošgadiem, tā šodien, nerimtīgā steigā darina savas arhitektoniski pabeigtās šūnas, tāpat zemnieks veido savu sētu.”

Tāpat mēs dzīvojam un svinam dievkalpojumu – visas radības vārdā - palāvībā un par godu Radītājam.

Paturēsim savās lūgšanās savu valsti, lai tā atgriežas pie Dieva dotās skaistās skaidrības, un lūgsim par savu dzīvi, lai tā ir tuvošanās Kristum, lai šajā ceļā ar mums kopā ir aizvien vairāk patiesību atradušo. Amen!

Draudze un Diakonija

Draudze ir reliģiska organizācija un tās vadīšanas principus nosaka atbilstošie valsts likumi un tiesības akti, kā arī baznīcas satversme un baznīcas vadības pieņemtie lēmumi un rīkojumi. Skaitliski lielas draudzes vadīšana atšķiras no nelielas draudzes, svarīgi, cik un kādi īpašumi ir draudzes rīcībā, kā arī, cik lielu teritoriju draudze ietver.

Nozīmīgs jautājums ir nelieli finansiālie resursi, kas parasti ierobežo draudzes aktivitātes un ar to saistītais nelielais darbinieku skaits. Resursu piesaiste un draudzes īpašumu efektīva apsaimniekošana ir svarīgi draudzes uzdevumi. Brīvprātīgie ir būtisks draudzes resurss, tomēr jāatceras, ka to motivēšana un organizēšana prasa lielu vadītāja laiku un arī zināšanas.

Jau no pašiem kristietības pirmsākumiem draudzēm bija noteikts uzdevums: rūpes par savu draudzes locekļu materiālajām un garīgajām vajadzībām, kā arī par to cilvēku vajadzībām, kuri draudzēm nepieder. Tā arī ir diakonija- Baznīcas rūpes par cilvēku visā tā veselumā: par garu, dvēseli un miesu. Neviena baznīca nevar pastāvēt bez diakonijas un diakonija nevar pastāvēt bez baznīcas, jo tieši draudze īsteno diakoniju.

Brīvprātīgā kalpošana vienmēr ir bijusi un ir visu kristiešu aicinājums un uzdevums un visas draudzes kopīgā atbildība. Tajā pašā laikā Baznīca ir aicinājusi atsevišķas personas īpašā diakoniskā kalpošanā un uzticējusi tam īpašus uzdevumus.

Diakonijas vadītājs kopā ar draudzes priekšnieku un padomi izstrādā diakonijas darba plānu katram gadam, vadoties no diakonijas padomes noteiktajiem darba virzieniem (praktiskā palīdzība, saskarsme un sadraudzība, garīgā aprūpe, veselības un aprūpes darbs) un konkrētas draudzes un sabiedrības vajadzībām. Viņš arī atbild par diakonijas darba organizēšanu, saņem diakonijas darbam paredzētos finansu un citus līdzekļus un atskaitās par tiem draudzes priekšniekam un padomei draudzē noteiktajā kārtībā.

Fragments no **Intas Poudžiunas**
sagatavotas **lekcijas Diakonijas vadītājiem**

Svētki

Jo jūs zināt, ka ikviens, ja tas dara ko labu, to pašu mantos no Tā Kunga.

Ef.6:8

Pļaujas svētki- ko sēsi, to pļausi! Būtībā katri svētki, katras svinības notiek tāpēc, ka Dievs kaut ko brīnišķīgu ir ļāvis piedzīvot. Kāda tā ir vienreizēja sajūta zināt, ka Dievs tevi mīl, ka Viņš tevi bagātīgi apdāvina un noliek tavā ceļā interesantas lietas un cilvēkus! Tev tikai ir jāsagatavo savi apcirkņi mantai, ko „rūsa nemaitā un kodes nesaēd”.

Nav jābūt kristietim un Sv.Jāņa baznīcas loceklim, lai saprastu, ka mēs neviens nedzīvojam sev pašam. Katra cilvēka ienākšanai šajā pasaulē ir noteikta misija un mērķis- kalpojot citiem, augt un pilnveidoties pašam

Katram no mums ir Dieva iedotas dāvanas- citam vairāk, citam mazāk. Bet visas tās ir vienādi lielas un svarīgas. Viens var uzrakstīt brīnišķīgu dzejoli, otrs tik pat labi orientējās datora programmās, failos un visos citos knifiņos, bet viens prot runāt ar vecu un nogurušu cilvēku. Kādam padodas izcept garšīgus pīrāgus, cits taisa fotogrāfijas labākas kā smalkos salonos, bet kāds cits brauc ar mašīnu, zīmē skaistas apsveikumu kartiņas un prot izlīmēt tapetes, cits dzied, cits dejo ar zvaigzni- tās visas ir Dieva dotas dāvanas. Ja jau Dievs mums viņas ir devis, tad Viņš arī grib redzēt, ko mēs protam ar tām darīt. Iesaistoties diakonijas kalpošanā, mēs šīs dāvanas varam izmantot un nest prieku daudziem cilvēkiem. Mēs kļūstam par Jēzus rokām šajā pasaulē un sējam labestību un mīlestību.

Ar šiem vārdiem es gribu uzrunāt ne tikai jaunos draudzes locekļus, bet visus, ikvienu mūsu draudzes cilvēku. Ir grūti nesavtīgi, bez nosacījumiem mīlēt un pieņemt vienam otru. Lai spētu TĀ mīlēt, ir nepieciešama Kristus klātbūtne. Lai mēs būtu dzīvi, lai būtu Viņam noderīgi, lai varētu nest augļus, mums ir jābūt zaram pie Viņa vīna koka. Mēs visi esam tikai cilvēki, bet pēc Dieva Tā Kunga līdzības radīti. Mēs esam garīgas būtnes, kuras apgūst pasaulīgās dzīves pieredzi, mēs maināmies paši un mainām savu dzīvi. Šodien mēs neviens vairs neesam tādi, kādi bijām vakar, pirms mēneša vai gada. Mēs esam mainījušies, izauguši. Un tas ir Dievs, kas mūs maina gabaliņu pa gabaliņam, solīti pa solītim. Un viss notiek!

Jā, tas ir Dievs, kas mani maina, un es nekautrējos to atzīt! Es gribu augt Viņa mīlestības dārzā un būt gatava, kad Viņš nāks man pakaļ. Tādēļ man ir jāiet un jādara, jo Tas Kungs saka- pļaujamā daudz, bet strādnieku maz...

Daudz laika mēs izmantojam pļāpājot, darot nevajadzīgas lietas, bet mēs taču varētu šo laiku izmantot daudz auglīgāk-kādam pakalpojot, kādu samīļojot, kādai noskumušai un nelaimīgai dvēselei sagādājot svētkus. Kalpot - šis vārds ne vienmēr citiem ir pieņemams, bet tajā vietā jau mēs varam lietot arī citu vārdu. Mēs varam teikt- es gribu tevi iepriecināt, jo tādas ir manas attiecības ar Dievu. Ticiet man, ikdienā izrādīta līdzjūtība un labestība padara dzīvi daudz bagātāku. Pacentīsimies katru rītu izbrīvēt laiku, lai padomātu par to, ko šodien varētu kādam izdarīt labu. Lai dzīve kļūtu jauka, nemaz nevajag daudz: sirsnīga uzslava tam, kurš to gaida vismazāk; uzmundrinošs žests draugam, kuram atgādījusies nelaime; kāda neliela dāvana vai uzmanības apliecinājums taviem ģimenes locekļiem. Reizēm tu vari caur mīļu vārdu, mazu šokolādes tāfelīti, apsveikuma kartīti vārda dienā vai caur telefona zvanu uzdāvināt cilvēkam tādu prieku, kas liek viņa dvēselei uzziēdēt kā rožu dārzam. Tu vari viņam parādīt un pierādīt, ka viņš nav viens, ka viņam ir Kristus, kas tavā izskatā sēž viņam blakus, un likt saprast, ka ir kāds, kuram viņa krepņki nav vienaldzīgi.

Paskatieties apkārt, mums līdzās ir tik daudz cilvēku, kuri meklē Dievu, kuriem ir vajadzīga mūsu palīdzība, kuri ir pazaudējuši savas dzīves jēgu, viņi mums jautā garīgus jautājumus un, iespējams, ka vienīgais veids, kā viņiem atrast ceļu uz Mājām, ir tava un mana liecība.

Nav svarīgi tas, cik liela ir tava māja, nedz arī tas, cik greznai automašīnai tu sēdi pie stūres, jo tik un tā vienīgais, ko, dzīvei beidzoties, varēsi paņemt līdzi, būs tava sirdsapziņa. Tāpēc ieklausies savā sirds balsī un ļauj, lai tā tevi vada.

Ķīniešu tautas gudrība saka: nedaudz smaržas paliek arī tajā rokā, kura pasniedz tev rozes. Doma ir skaidra- kad tu kalpo, lai pilnveidotu citu cilvēku dzīvi, tu netiešā veidā pozitīvi ietekmē arī savējo.

Nodzīvot dzīvi ar svētku sajūtu- to no sirds jums novēlu!

Diakonijas vadītāja Zaiga Ābele

Dievs un daba

Sniegpārslīņas (Turpinājums)

Vēl viens dabas brīnums ir sniegpārslīņas, kuru pārsteidzošo skaistumu un sarežģīto uzbūvi mūsu acīm atklāj mikroskops.

Tālu prom augšā sasaluša ūdens radītās pārslīņas, kuru mūžs ir tik īss, nav nekāda nejauši radusies bezformīga ledus lauska. Sniegpārslīņa ir miniatūra ledus katedrāle, kas zaigo klasiskā skaistumā!

Iesākumā sniegpārslīņas struktūra ir sešstaru zvaigznes formā, tās leņķi vienmēr ir precīzi un nemainīgi. Pie tam, savā skaistumā tās ir tik atšķirīgas cita no citas, ka vēl nav laimējies atrast divas vienādas sniegpārslīņas.

Vilsons Bentlijs, ar mikroskopa palīdzību nofotografēja vairākus tūkstošus sniegpārslīņu – bet neatrada divus identiski vienādus eksemplārus.

Kur gan varēja rasties šis apbrīnojamais un ģeometriski precīzais dizains, ja ne no Dieva Radītāja?

Zirnekļa tīkls

Mums visiem labi pazīstamais zirneklis ir īsts dzīvnieku pasaules amatnieks-profesionālis. Zirneklis ir augstākās pakāpes inženieris ne tikai uz zemes bet arī ūdenī. Parastā, sauszemes zirnekļa tīklā vērojamas virtuozas meistara veidota būve, kurā atspoguļojas perfekta kārtība.

Zirnekļa tīkls, lai tas būtu liels vai mazs ir sarežģītas ģeometriskas precizitātes brīnums, kam piemīt pārsteidzoša stiepes izturība.

Ne tik plaši pazīstamais ūdens zirneklis savu māju būvē zem ūdens. Zirneklīm jāpielieto īpašas spējas, lai radītu sev dzīvošanai piemērotu māju nedabiskā vidē.

Vispirms viņš zem ūdens izauž zvanam līdzīgu tīklu un to noenkuro. Pēc tam zirneklis vāc burbuļus, lai nestu un palaistu tos savā zvanveidīgajā tīklā, tādējādi piepildot to ar gaisu. Tikai tad, kad tīkls piepildīts ar gaisu, zirneklis var iekārtoties, lai audzinātu savus bērņus zem ūdens!

Pie tam ūdens zirneklis to visu dara ar tādu rūpīgumu un kompetenci, it kā viņam kabatā būtu detalizēta instruktāža zemūdens būvju celtniecībai!

Sikspārņa radars

Sikspārņi tiek dēvēti par noslēpumainajiem krēslas radītājiem. Lai arī sikspārņi nav putni, tie ar savu lidošanas mākslas virtuozumu ir cienīgi putnu konkurenti.

Fakts, kas dara sikspārņus tik noslēpumainus ir tas, ka tie spēj pārlicinoši un nekļūdīgi lidot pilnīgā tumsā.

Sikspārņi virtuozī lido ne tikai naktī, bet arī piķa melnā tumsā jūdzēm garajās pazemes ejās, kas ir pilnas ar stalagmītiem un stalaktītiem.

Tikai nesen ar elektronisku ierīču palīdzību tika atklāta sikspārņu nekļūdīgās navigācijas noslēpums.

Beidzot ir atklāts, ka sikspārņi nebūt nepaļaujas uz savu redzi.

Sikspārņi „redz” un atrod ceļu ar savu ausu palīdzību! Lidojot, viņi izmanto savu ‘sonāro’ iekārtu t.i. analizē apkārtni ar atbalss palīdzību.

Lidojot, sikspārņi izdod augstas frekvences skaņas jeb pīkstienus. Šīs skaņas ātri nonāk līdz priekšā esošajam objektam un ‘atsitas’ pret to. Sikspārnis izkalkulē, cik tālu ir šķērslis, balstoties uz to, cik ilgs laiks bijis vajadzīgs, lai pīkstiena atbalss atgrieztos pie viņa.

Kurš gan iebūvējis sikspārņī šo brīnumaino sonāro iekārtu? Kurš devis sikspārņim spējas lietot to ar tādu izveicību?

Skaidrs, ka te nevar būt runa par lēnu, pakāpenisku, gadu tūkstošiem ilgu attīstību. Tam bija jānāk kā komplektam jau no paša sākuma.

Sikspārņa izdzīvošanai nepieciešamajam aprīkojumam bija jābūt gatavam, perfekti izveidotam un pilnā darba kārtībā jau kopš šī apbrīnojamā dzīvnieka eksistences pirmā brīža.

Kā šie dabas brīnumi uzradušies?

Mēs tikko apskatījām tikai dažus no daudzajiem dabā novērojamajiem brīnumiem, kuru vienīgais apmierinošais izskaidrojums ir Dievs.

Materiāls no interneta lapas „Dievs un daba

**”Dieva svētība nolaižas tikai pār tām mājām,
kas dzīvo, kā tēvutēvi dzīvojuši”. (Zenta Mauriņa)**

Šogad Bēvuļenos būs silti,

un šķūņa jumts netecēs...

Pļavas ir nopļautas

un jaunajai paaudzei te patīk.

Manas dzīves grāmata.

Katru dienu dzīve jums iedāvā baltu lapas pusi jūsu eksistences grāmatā. Jūsu pagātne ir jau uzrakstīta, to jūs nevarat mainīt; tās lapaspusēs jūs atradīsiet savu dzīves stāstu.

Dažas lapaspuses ir krāsainas, citas - tumšākas... Skaistas atmiņas par laimīgām stundām vai arī lapas puses, kuras jūs gribētu izplēst uz visiem laikiem... Šodien jums ir izdevība uzrakstīt jaunu lappusi.

Tikai jūsu ziņā ir izvēlēties tās krāsas; pat nelaimes brīžiem jūs varat pievienot dažus apskaidrības starus, lai tos pārvērstu skaistā paradīzē.

Šodien... kā jūs uzrakstīsiet savu dienu? Viss ir atkarīgs no jūsu optimisma un gribas pārveidot šīs dienas lapas pusi, kas piederēs pie rītdienas atmiņām. Lappusi, kas varbūt tiks ierindota jūsu skaistāko atmiņu vidū.

Ja jums parādītu, ka nav vairs atlicis daudz laika dzīvot...!? Jo jūs darītu? Jūs droši vien izlīgtu ar Dievu un apkārtējiem cilvēkiem, jūs novērtētu zeltainos saulstarus, maigo vēja pūsmu, dažu cilvēku mīlestību un sirsnīgo pieķeršanos, kā arī daudzās svētības, ko Kungs jums dāvā un ko mēs reizēm uzskatām par saviem sasniegumiem.

Novērtējiet šo jauko dienu! Atcerieties visu labo savā dzīvē, izdzīvojiet ik stundu ar gavilēm, ieliekot tajā vislabāko no sevis. Nedariet ļaunu citiem, esiet laimīgs, ka dzīvojat un spējat dāvāt smaidu, pasniegt izpalīdzīgu roku..

Nekad nav par vēlu mainīt virzienu, sākt no jauna, rakstot jaunas, spirtas, laimes un miera pilnas lapaspuses savā dzīves grāmatā! Pateicieties Dievam par Viņa dāvanu – šo dienu, par iespēju pārvērst šo dienu skaistā, jaunā lapaspusē jūsu dzīves grāmatā.

Atcerieties, ka par spīti nelaimēm, problēmām un grūtībām, jūsu ziņā ir izlemt, kā izdzīvot tagadni... tā, it kā tā būtu jūsu pirmā diena, it kā tā būtu pēdējā... vienīgā diena jūsu dzīves grāmatā! Vai jūsu vārds nav ierakstīts Dzīvības grāmatā? Viss, kas jums jādara, ir-jaatver sava sirds Jēzum un jālūdz, lai Viņš ienāk.

Iecere ir zemē iemesta sēkla, reizēm tā uzdīgst ātri un izaug par varenu stādu. No mazās saulespuķu sēkliņas nedaudzās nedēļās rodas varena puķe, spilgtās krāsās, salda medus devēja, kameņu un putnu dāsna aicinātāja, nenogurstoša saules meklētāja. Bet ozola zīlei ilgi jāguļ zemē, un ne jau no katras izaug koks.

Vientulība ir liela, bet atbildības izjūta vēl lielāka. Un ja īpatnis to saprot, tad vientulība gūst savu jēgu. Īpatni neglābj ne Dievs, ne daba, ne draugs, ne sieviete, bet tikai darbs, kas mūžīgāks par pašu darītāju. (Zenta Mauriņa)

Stāsts pārdomām

Apsolitā zeme

Šis stāsts izklausās pēc pasakas, bet ir patiess. Dzīvoja kāds pavecs vīrs Francijas dienvidos, jau pāri 50 gadiem. Viņa vienīgais dēls ir miris, nedaudz vēlāk arī sieva. Kādēļ lai viņš vēl dzīvotu? Viņš pamet savu zemnieku ciematu, kas atrodas auglīgā zemienē, un kļūst par vientuļnieku. Tā nu viņš dzīvo ar savām 50 aitām un suni.

Sausā apkārtnē Alpu dienvidmalā līdzinās tuksnesim. Līdz tuvākajam ciematam ir vairāk nekā vienas dienas gājums. Šai bezcerīgajā vietā ir 4 vai 5 puspamesti ciemi ar sabrukušām mājām. Pēdējie iedzīvotāji ir ogļdedži ar savām ģimenēm, kas dedzina kokogles. Klimats ir skarbs, cilvēki ķildīgi, kurš var, tas dodas prom, dažs sajūk prātā vai izdarapašnāvību.

Vecais vīrs savā vientulībā atskārš, ka šī vieta galīgi izmirs, ja šeit neaugs koki! Tā viņš nolemj ķerties pie šīs lietas.

Katru reizi viņš pārnes no meža pa lielam maisam ozolzīļu. Tās viņš rūpīgi pārlasa un izmet visas sliktās ārā. Viņš dara to ļoti rūpīgi, arī mazas un nedaudz ieplaisājušas viņš izmet. Viņš pārtrauc savu darbu tikai tad, kad ir salasījis 100 labas un spēcīgas ozolzīles. Pirms viņš ar tām dodas ceļā, viņš tās iemērc ūdens spainī, lai tās kārtīgi sasūc sevī mitrumu. Beidzot viņš paņem līdzī dzelzs stieni un dodas ceļā.

Aitu ganāmpulks paliek pa to laiku zālainā ieplakā suņa uzraudzībā.

Kādā piemērotā vietā vīrs sāk ar dzelzs stieni zemē sist caurumus. Katrā iedobē viņš ieliek vienu zīli un tad to aizrušina. Tā viņš stādīja ozolus. 10000

zīles 3 gadu laikā. Viņš cer, ka no tām, kas izdzina asnus, 1000 izaugs. Koki tai vietā, kur pirms tam nebija nekā. Un vīrs cer, ka Dievs viņam dos tik ilgu mūžu, lai šie 1000 būtu tikai piliens jūrā. Viņš nezina, kam šī apkārtne pieder. Tas viņu netraucē, viņš neatlaidīgi piepilda savu ideju.

Pārmaiņas notiek tik nemanāmi, ka nevienam neienāk prātā vīra darbu traucēt. Tas paliek vienkārši neievērots, dabas untums, domā mednieki un mežsargi. Tik neatlaidīgu pašreizējā dzīve neviens nespēj pat iedomāties. Beidzot mežs tiek ņemts aizsardzībā. Trīs vietās radies brīnišķīgs jauns mežs, 11 km garš, 3 km plats. Vecais vīrs pārdod visas aitas, atstājot tikai četras, to vietā viņš aprūpē 100 bišu stropus. Bez mitas viņš nododas savam darbam. Mierīgais un pastāvīgais darbs svaigajā kalnu gaisā, viņa pieticība un vienkāršība dāvā sirmgalvim sirdsskaidrību, možu garu un labu veselību. Bez tehnikas palīdzības, tik ar paša rokām šis neizglītotais zemnieks paveicis Dieva cienīgu darbu. Laikā no 1910. Līdz 1945. gadam šis vientuļais aitikopis iestādījis simts tūkstošus ozolu, vēlāk arī skābaržu, kļavu, bērzu, alkšņu un pīlādžu.

Kad Elzars Bufjē, tā sauca šo sirmgalvi, 1947.gadā 89 gadu vecumā nomira, viņš bija radījis vienu no skaistākajiem Francijas mežiem.

Ir noticis vēl daudz vairāk. Neskaitāmas saknes satur lietu, uzsūc ūdeni. Izsusējušās strautu gultnēs atkal burbuļo ūdens. Atkal zaļo ganības, pļavas un zied puķes. Atgriežas kukaiņi un putni. Pat gais mainās, tajā jūtama lapu un ziedu burvīgā smarža un ūdens urdzēšana.

Arī ciemos manāmas pārmaiņas. Tiek novāktas drupas un sabrukušie mūri, tiek celtas jaunas mājas. Jaunas ģimenes apmetas šeit uz dzīvi, bērni spēlējas pie akas, dārzos aug dārzeņi un zied puķes. Ir atgriezies dzīvotprieks. Ļaudis atkal smejas un svin svētkus. Ap 10000 cilvēku nu dzīvo ciematos un neviens nezina, kam viņiem jāpateicas par savu laimi, kas izmainīja visu: Elzars Bufjē. Pietika ar viena paša vīra vājo spēku, lai no tuksneša izveidotu mazu daļiņu "apsolītās zemes". Tā ir zīme ka cilvēks var būt radošs kā Dievs arī veidošanā, ne tikai izpostīšanā.

Veselība

Paipalu olas

Paipalu olas ir augstvērtīgs diētisks produkts, ko cilvēki novērtējuši jau senatnē. Tās labvēlīgi iedarbojas uz slimu cilvēku organismu. Olas neizraisa alerģiju (diatēzi) pat tiem cilvēkiem, kuriem tā rodas no vistu olu ēšana. Paipalu olas sver 10-12 gramus, tām ir plāna un trausla raiba čaumala. Olu sastāvā ir daudz bioloģiski aktīvu vielu, kas šo produktu izceļ citu mājputnu vidū. Paipalu olas var lietot vārītā, ceptā, marinētā veidā, tās var ēst arī termiski neapstrādātas. Paipalu olas var ēst katru dienu, pētījumi apliecina to labvēlīgo ietekmi uz bērnu intelektuālo spēju attīstību. Paipalu olām ir augsta uzturvērtība, tās ir bagātas ar vitamīniem un minerālvielām. Vienā paipalu olas gramā ir 2,5 reizes vairāk A vitamīna, 2,8 reizes vairāk B1 un 2,2 reizes vairāk B2 vitamīna kā vienā vistas olas gramā. Piecās paipalu olās, kuru masa ir līdzvērtīga vienai vistas olai ir 5 reizes augstāks fosfora un kālija daudzums, 4,5 reizes lielāks dzelzs daudzums. Paipalu olas ir bagātas arī ar aminoskābēm, kam ir svarīga nozīme vielmaiņas procesā. Paipalu olām ir plašs pielietojums arī ārstniecībā. To saslimšanu skaits, kuru gaitu var atvieglot paipalu olu lietošana uzturā, ir visnotaļ garš: kuņģa zarnu trakta slimības, it īpaši kuņģa čūla un divpadsmitpirkstu zarnu čūla, gastrīts, anēmija, stipras galvassāpes, hroniska pneimonija, bronhiālā astma un tuberkulozes intoksikācija. Paipalu olu lietošana uzturā palīdz noregulēt asinsspiedienu, novērst gremošanas traucējumus, mazasinību, nervu darbības traucējumus. Visveselīgāk paipalu olas ir lietot jēlā veidā, pusstundu pirms ēšanas, uzdzerot ūdeni vai sulu. Jau pēc divu nedēļu kursa organisms sajūtīs paipalu olu dziedinošo spēku, bet vislabākos rezultātus var sasniegt, turpinot paipalu olas bez pārtraukuma lietot 3-4 mēnešus. Ja ir nepatika lietot olas jēlā veidā, ieteicams tās sakult un pievienot biežputrām, kartupeļu biezenim vai zupām. Var arī pagatavot tā dēvēto "vēršāci", tomēr pēc 15 minūšu termiskas apstrādes vitamīni iet zudumā. Tās nesatur holesterīnu un, tās ēdot, nevar saslimt ar salmonelozi. Visgaršīgākā ārstēšanās terapija izgudrota Francijā, kur aristokrāti siltam paipalu buljonam klāt dzēra karstvēni

Tā rakstīja vairāk kā pirms simts gadiem

Cepta Bībele

Jaunības Draugs, Nr.10, 1907.g.

bilžots nedēļas laikraksts jaunībai, kā bezmaksas pielikums pie žurnāla *Avots*

Lukas Ojā ir kāda Bībele, kura caur to uzglabājusies, ka viņa tapusi maizes kukulī iecepta. Viņa pieder tagad kādam Sebolda kungam, kura dzimtene ir Boemija, Austrijā. Šī ceptā Bībele agrāk bija viņa vecmātes īpašums, kura bija uzcītīga protestante. Reiz, kad pāvesta kalpi atkal iesāka Boemijā protestantus vajāt, tad tapa likums izdots, ka visas Bībeles, kuras atrodas ļaužu rokās, jāatdod priesteriem, lai taptu sadedzinātas. Tad visiem tiem, kuriem viņu Bībele bija mīla, vajadzēja atrast dažādus līdzekļus un ceļus, lai savu dārgo grāmatu varētu paturēt.

Kad priesteri atnāca māju pārmeklēt, bij taisni maizes cepamā diena. Sebolda vecmātei bij liela ģimene. Patlaban viņa bij piemīcījusi lielu abru ar mīklu, kad viņa dzirdēja priesterus nākam. Bez lielākas apdomāšanas viņa paķēra ātri savu dārgo Bībeli, rūpīgi satina lakatā, ielika maizes kukulī, kuru lielākā plātē ielaida krāsnī. Priesteri ienākuši izmeklēja māju ļoti rūpīgi, bet Bībeli neatrada. Kad pāvesta kalpi izmeklēšanu bij beiguši un briesmas pāri, tad tapa Bībele no maizes atkal izņemta gluži nesabojāta.

Šī Bībele ir vairāk kā simts piecdesmit gadus veca; un tomēr vēl tagad viņa ir dzīvības maize, – tik svaiga, tik garšīga priekš visiem laikiem.

Ateists reiz vaicāja mazai meitenītei:

“Kāds ir tavs Dievs?”

Meitenīte atbildēja:

“Tik liels, ka tava galva to nesaprot, un tik mazs, ka manā sirdī dzīvo.”

Literārā lappusīte*Livars Jankovskis*

Pannā cepas
Gaļa, tauki sprāgst uz visām pusēm –
Un smaržo pēc
Mājām.

Es plītī vēl pielieku pagales...
Un tad pannā iemetas uguns,
Pilna istaba ar dūmiem – un
Smaržo pēc
Mājām.

Es atveru logu, vēl ir
Tik agrs, ka putni dzied – un

Visa pasaule smaržo pēc
Mājām.

Jānis Gauja

Rudzus pļauj...

Zeltaino dienu vēji
Veldzi smeļ debesu traukos;
Dziesma, kas rimusi spēji,
Skanīga top,
Izkopts dzied laukos.

Vasaras liesmainā svelmē
Druvas smelt svētību varēs;
Briestošās labības dzelmē
Klusums svēts:
Rudzus pļauj ārēs. (1934.g.)

10.nr „Latvijas jaunatnes draugs”
oktobris 1933.g.

K.Liecnieks

Vai esi zars pie Dieva Vīna koka?
Vai vīna Dārznieks tevi dēstīja?
Vai manīji, ka nāca Viņa roka
Un tevi kopa, tevi šķīstīja?
Vai nesi augļus Dārzniekam par godu?
Vai Dārznieks var par tevi priecāties?
Jeb vai kā nedzīvs zars, kas pelna sodu,
Tu drīzi uguns liesmās atrasies?

Ak, topi zars pie Dieva vīna koka
Un Viņā iesakņojies ticībā,
Tad lūdzi Dārznieku, lai Viņa roka
Pie tevis strādā, tevi audzina!
Tad visas lietas tevīm nāks par labu,
Uz tevis pulka saldu augļu būs,
Tu nesīsi tā Vīnakoka dabu,
Tavs Kungs caur tevi pagodināts kļūs.

Pasmaidīsim

Viena draudzene jautā otrai:
Interesanti, kā tavš vīrs atceras jūsu kāzu gadadienu?
Par laimi neatceras! – otra atbild.
Kāpēc „par laimi”?
Jo es viņam par to atgādinu vairākas reizes gadā un vienmēr saņemu dāvanas.

Blondīne iebrauc servisā
Vai jūs nevarat man to signālu uzregulēt skaļāk.
Jā, protams, bet kam jums tas vajadzīgs?
Redziet, mašīnai nedarbojās bremzes...

Kas tu esi?
Deputāts.
A, kāpēc tu viens braukā tādā lielā Mercedesā?
Bet paskaties, kādos lielos autobusos braukā tauta!

Skolotāja jautā skolēniem:
Kādi jums dzīvnieki mājās?
Ivo atbild- Man zivtiņas akvārijā.
Anna -Man kaķis mājās!
Jānis -Man vista saldētavā!

Kārlīt, kas ir litrs?
Tas pats, kas kilograms, tikai slapjš

Skolotāja: - Kā mēs ar ūdens palīdzību varam iegūt gaismu?
Janīts: - Nomazgājot logus.

Afiša

Svētdienas skolas pirmā nodarbība Pļaujas svētkos - 3.oktobrī 12.00.
Pēc svētkbrīža sarunas un tikšanās ar skolotājiem, dalīšanās vecuma grupās.
Turpmāk Svētdienas skolas nodarbības notiks dievkalpojuma laikā.
No 7. oktobra plkst. 19.00 (un tālāk katru ceturtdienu) Rīgas Sv. Jāņa
baznīcas draudzes namā (ieeja no Jāņa sētas) notiks ALFA KURSS –
iepazīšanās ar kristīgo ticību bez saistībām ar baznīcu, un atbildes uz
dažādiem jautājumiem.
10.oktobrī pulksten 12.00 - Dievkalpojums ģimenēm ar maziem bērniem,
dievkalpojuma laikā Svētdienas skola bērniem no 3 līdz 12 gadu vecumam
15.oktobrī pulksten 19.00 – Garīgās mūzikas koncerts. Piedalās Nacionālo
Bruņoto Spēku pūtēju orķestris
17.oktobrī pulksten 12.00 – Dievkalpojums jauniešiem, dievkalpojumā
kalpo mācītājs Kristis Kalniņš
19.oktobrī pulksten 18.00 sākas Iesvētes mācības. Notiek otrdienās un
piektdienās no 18.00-20.00, ieeja caur Jāņa ielu 7, caur sakristeju.
27.oktobrī pulksten 20.00 – Latvijas radio kora koncerts „Vakara sarunas
Sv.Jāņa baznīcā” – „Ceļš”

Ziņojumi

Pateicība

Par Bēvuļēniem no diakoniem
Un no SIA rest

Sludinājumi

Lūgšana

**Vienosimies kopīgā draudzes
lūgšanā ik vakaru 22:00 un 23:00**

Paldies par šo dienu, kas beidzas.
Paldies par nakti, kas tuvu. Mans Dievs, lai tā
ieaijā miegā visus nogurušos, lai ieaijā tos, kurus
mīlu, un mani pašu- mierā līdz rīta gaismai.

Tu zini, ne jau viss šodien bija skaists. Ne
viss bija labs, ne viss bija pilnīgs. Kungs, izlīdzini
kļūdas, piedod pārkāpumus, izlabo neveiksmes un
dāvā žēlastību rīt dzīvot labāk un auglīgāk.

Tu zini, ne jau visi šodien bija laimīgi.
Uzlūko tos, kas cieš un mazini viņu sāpes. Uzlūko
slimos un pieskaries ar savu dziedinošo roku.
Uzlūko bēdīgos un saki Savu cerības vārdu.
Uzlūko steidzīgos un ielej viņu sirdīs mieru.

Tu zini, ne katru brīdi es šodien biju Tev tik
tuvu, cik tuvu tu esi man. Un mana mīlestība
nebija tik kvēla. Tēvs, es vēlos piedot visiem, kas
man ir nodarījuši pāri, un lūgties par viņiem.
Piedod arī man!

Mierini manu dvēseli, atjauno tajā cerību un
atpūtini nogurušo miesu. Kungs, ieaijā mani
miegā, lai es atpūšos tavā mīlestības pilnajā Sirdī,
un rīt lai manī ir Tavas Sirds mīlestības pilnība,
lai tā pāri plūst un ietērpjas labās domās, vārdos
un darbos- visiem, pie kā tu mani sūtīsi. Āmen!

REGULĀRĀ INFORMĀCIJA

www.janabaznica.lv

Dievkalpojumi

Svētdienās plkst. **10.00**

Trešdienās plkst. **18.30**

Katra mēneša otrajā svētdienā dievkalpojums
ģimenēm ar maziem bērniem plkst. **12.00**

Draudzes mācītāji pieņem apmeklētājus

Otrdienās no plkst. 14.00 līdz 19.00 **Ingus Dauksts**

Trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00 **Juris Zariņš**

Ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00 **Juris Zariņš**

Draudzes kanceleja

Adrese: Jāņa iela 7, Rīga, LV-1050, tālrunis 67224028

Darba laiks: no otrdienas līdz piektdienai no plkst. 10.00 līdz 13.00

Draudzes priekšnieks

Andris Blūms tālrunis/fax 67225171, mob.29180484,

e-pasts: ablums@tvnet.lv, apmeklētājus pieņem pēc iepriekšējas vienošanās.

Diakonijas vadītāja

Zaiga Ābele tālrunis 67250842, mob.29116848, e-pasts:

zaiga.abele@gmail.com, apmeklētājus pieņem trešdienās no plkst. 12.00
līdz 13.00 svētdienas skolas telpās un svētdienās pēc dievkalpojuma.

Bībeles stundas – ceturtdienās plkst. 18.00

Draudzes bibliotēka – darbojas 1.balkonā pēc svētdienas dievkalpojuma.

Draudzes arhivārs - fotogrāfs **Ēriks Kužums**, tālrunis 67549118

Foto sesijas - **Jānis Kudins**, tālrunis 29118151

Fotogrāfs – **Aivars Lode**, tālrunis 29560379

Avīze iznāk 4 reizes gadā.

Par izdevumu atbild: J.Zariņš, A.Blūms, Z.Ābele

e-pasts: zaiga.abele@gmail.com
